

תת"ע (ירושלים) 5824-04-24 - תופיק חגאזי נ' מדינת ישראל

תת"ע (ירושלים) 5824-04-24 - תופיק חגאזי נ' מדינת ישראל לשלום ירושלים

תת"ע (ירושלים) 5824-04-24

תופיק חגאזי

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בירושלים

[09.03.2025]

כבוד השופטת, סגנית הנשיא שרית זוכוביצקי-אורי

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 17.11.2024.
2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה שבוצעה ביום 29.03.2024 של עקיפה כשהדרך לא פנויה מספיק תוך חציית קו הפרדה רצוף בניגוד לתקנות 47(ד) ו-47(ה) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961.
3. הדיון נקבע ליום 26.05.2024. ביום הדיון ביקש המבקש דחיה, ולאחר שזו התקבלה נקבע הדיון ליום 17.11.2024, אליו לא התייצב המבקש בבית המשפט ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו קנס כספי בסך 1,500 ₪, שלושה חודשי פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה ושלושה חודשי פסילה על תנאי למשך שלוש שנים. טענות הצדדים
4. לטענת המבקש הוא נעדר מהדיון כיוון שבכפר עקב בו הוא גר היה סגר כללי ביום הדיון.
5. המשיבה טענה כי מכיוון שהמבקש הוא אזרח ישראל, כך שגם אם אכן היה סגר בכפר באותו היום יכול היה לעבור את המחסום ולהתייצב בדיון, או להודיע לבית המשפט על היעדרו. בנוסף טענה המשיבה כי העונש הינו מידתי ואינו חורג ממתחם הענישה הנוהג. דיון והכרעה
6. הבקשה הוגשה ללא תצהיר ודינה להידחות על הסף בשל כך. למעלה מן הצורך בחנתי את הבקשה לגופה.
7. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 7.4.2008):

- "העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגנות ההליך הפלילי".
8. לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב). התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד" "); הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.
9. כאשר נאשם הוזמן לדיון כדן ואינו מתייבב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.
10. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייבב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייבבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.
- ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 29.12.09) בו נקבע כי:
- "לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייבבות של אדם מדיון אליו זומן כדן עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייבבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".
- קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייבבות המבקש
11. ההודעה על מועד הדיון החדש נמסרה למבקש בבית המשפט, בנוכחותו. בדיון הוזנה המבקש כי אם לא יתייבב לדיון יוכרע דינו בהעדרו. המבקש טען כי במועד הדיון התרחש סגר כללי בכפר מגוריו, ולכן לא יכול היה להגיע. טענה לפיה היו נסיבות שלא תלויות במבקש שמנעו ממנו להגיע ראוי שייתמכו בראיות או אסמכתאות לכך, ולא ייטענו בעלמא. המבקש לא הציג שום סימוכין אשר מוכיחים כי נמנע ממנו להגיע לדיון בעקבות נסיבות שאינן תלויות בו. יתרה מכך, גם אם היה המבקש מציג לכך ראיות, לא ברור מה מנע ממנו לבקש דחיה של הדיון או להודיע על העדרותו הצפויה למזכירות בית המשפט. משכך אין למבקש להלין אלא על עצמו (השוו 7122/07 טהא חיר נ' מדינת ישראל מיום 15.1.2018).
- בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדן וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייבבותו בדיון. האם קיים חשש לעיוות דין
12. גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייבבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 24.4.2018).
13. ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דין (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו 27.5.2018).
14. המבקש לא העלה אף טענה מהותית לעניין ביצוע העבירה. יתרה מכך, גם אם היה המבקש מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש.
15. לפיכך, איני סבורה כי ייגרם לנאשם עיוות דין אם לא יבוטל פסק הדין. שיהיו בהגשת הבקשה
16. הבקשה הוגשה בשיהוי של שלושה חודשים ממתן פסק הדין, וזאת ללא הסבר מספק. בנסיבות אלה דין הבקשה להידחות גם בשל כך. (השוו: רע"פ 1896/18 הדני נ' מדינת ישראל [והאסמכתאות שם] (פורסם בנבו 10.05.18)).
- לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחת. מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.
- ניתנה היום, ט' אדר תשפ"ה, 09 מרץ 2025, בהעדר הצדדים.